

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הלואי והיו אנ"ש והתמימים

מדקדקים

בימה לדיין בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון
בשיחות תנש"א תשנ"ב

גליון לא

דבר מלכות ש"פ בהעלותך תנש"א

לזכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחיל' וב"ב:
חיל' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חוה רבקה, דוה, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאון

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחיו

שפריצער

לזכות

הת' מנחם מענדל שי' זלצמן
לרגל היכנסו לגיל המצוות, ביום ח"י סיון ה'תשע"ח

אחיו ואחיותיו

חיילי "צבאות השם" דניאל אלי'הו, חיל' מושקא ע"ה,
פעסי' אסתר, חנה ואברהם שלמה שיחיו

הוריהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת פערלא שיחיו זלצמן, ניאגארא קנדה

לזכות

הרך הנולד בן מ' מרים שיחיל' טל
שיזכה לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

ב"ה

תוכן

נשיא דורנו - "אהרן שבדורנו" / עמ' 6

יומן מרתק מהתוועדות ש"פ בהעלותך תנש"א

שלהבת הגאולה עולה מאליה / עמ' 8

הרה"ח זמרוני זליג ציק ע"ה - שליח הרבי שליט"א מלך המשיח לבת"ים ומייסד האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה

לראות את הגאולה, דרך המשקפיים הנכונות / עמ' 12

הרה"ח יוסף דניאל - משפיע בישיבה גדולה חח"ל צפת

ועבודה כיצד עושים את העבודה באופן של "עולה מאליה". אך צריך להבין במה מתבטאת ההוראה אודות "עולה מאליה", בנוגע לעבודה עם "העולם". הרי ענין זה שע"י קיום מצוה בחפץ גשמי נכנסת בו קדושה, אינו זקוק לכוונה מיוחדת, אלא נעשה בדרך ממילא ע"י קיום המצווה, וא"כ מה ההוראה בענין זה לפועל?

בסעיף ז': מבאר כיצד חפצי העולם הגשמיים נהפכים ל"חפצא דקדושה", באופן של "עולה מאליה", שאינם נצרכים כבר לסיוע האדם בזה. ומוסיף כ"ק אד"ש מלך המשיח: יתירה מזה, לאחר שנהפכו לחפצי קדושה, פועלים הם באדם דברים שמצד עצמו לא יכול להגיע אליהם. ומביא בזה ב' דוגמאות, שבועה בחפצא דקדושה (שיש בזה תוקף מיוחד) וקורבנות שמכפרים על האדם.

ויש לעיין, מדוע נצרכות שתי דוגמאות אלו ואי אפשר להסתפק באחת מהם, ומה מעלת כל דוגמא על חברתה?

בסעיף י"ג: מציין את מעלת התאריכים של הימים האחרונים, ומציין: "ומט"ו סיון באים לט"ז - ד' פעמים ד' - סיון". ויש לעיין, מהי המעלה במספר "ד' פעמים ד'" ומה מבטאים מספרים אלו?

בסעיף א': מקשה מהי מהותו של הספר השישי בתורה - "ויהי העם כמתאוננים", שהתחלתו בענינים בלתי רצויים. ומוסיף שניתן לראות הבדל בין ספר זה לכל שאר הספרים, שלא מצאנו שיש לספר זה שם, "ספר ויהי העם כמתאוננים" וכיו"ב.

ויש לעיין, ע"פ הביאור בהמשך השיחה במהותו של הספר השישי, מהי התשובה לדיוק זה, מדוע לא מצאנו שיתנו "שם" לספר השישי בתורה [ביאור מפורש לזה, לא נמצא לכאורה בשיחה]?

בסעיפים ה'ז': בתחילת ס"ה מקדים שהולך לבאר כיצד מתבטאת העבודה של "שלהבת עולה מאליה" - "הן בנוגע לעצמו, הן בנוגע לעבודה עם אחרים, והן בנוגע לעבודה בעולם". ולאחרי שמבאר באריכות כיצד מתבטאת עבודה זו בנוגע לעבודה עם עצמו ועם הזולת, מבאר בסעיף ז' אודות ה"שלהבת עולה מאליה" בעבודת היהודי בעולם. שע"י קיום מצווה בחפץ גשמי, נקבעת בו הקדושה באופן של "מאליה", ועד כדי כך שע"י יכול יהודי להשבע בנקיטת אותו חפץ גשמי כו' עיי"ש.

ויש לעיין, דהנה בנוגע לעבודה עם עצמו והזולת, מובן בפשטות שיש כאן הוראה

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בשיבת תות"ל המרכזית
770 - בית משיח

יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת בהעלותך תשע"ח
הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת שלח
אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שני כ"א סיון
לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:
+1(540)3585152 • @medakdekim770@gmail.com

בנוגע לעבודתו עם אחרים - שמשפיע אליהם עד שמאירים מעצמם, ואינם זקוקים להשפעה (ס"ה).

[ומוסיף ומבאר את הכח להגיע לכך, לא רק (א) ע"י הרגלת הגוף ושינוי טבעו, אלא (ב) ע"י שמגלים שזהו טבעו ומציאותו האמיתית של הגוף - כח העצמות (ס"ו)].

וכך גם בנוגע לענייני העולם שבהם מקיימים מצוות - שלמרות שקדושתם נעשית ע"י האדם, הם הופכים להיות מצד עצמם חפץ קדוש (ס"ז):

וכן בנוגע לענייני הרשות - שהופכים להיות חלק מ"דרכיך דעהו" (ס"ח).

סעיפים ט"ג

חזרה לשאלות: "מאליה" במקום התחתון דוקא

חוזר ומבאר את הנושאים שהועלו בשאלות:

ראשית, מסכם את הנקודה האמורה של "שלהבת עולה מאליה" - שהאדם והעולם יאירו מעצמם באור אלוקי; ומזה מביא למסקנה, שכאשר ה"שלהבת" חודרת למקומות הכי תחתונים שבאדם ובעולם - אזי רואים שזה אכן "מאליה", מצד עצמם (ס"ט).

וזה מתבטא בחידוש שבשבעה ספרי תורה על פני חמישה (כשאלה ה' בס"א) - רמז לשתי הספירות האחרונות היורדות למטה לעולם (ס"י).

לכן גם הספר השישי פותח דוקא בעניינים לא רצויים, ומאידך נמצא בפרשת "בהעלותך את הנרות" (כשאלות הא' והג' בס"א): להראות על המטרה להחדיר את אור הנרות גם במקומות של חטאים, על ידי עבודת התשובה (ס"א).

ענין זה מתבטא גם בשליחת המרגלים שכפרשה הבאה, שהיה בפנימיות ענין טוב, ותוקן על ידי מרגלי יהושע (ס"ב); וכן במדינת פולין (שבה מתענים בכ' בסיון) שענינה "פה לין", לנצל את מנוחת הגלות גופא לטוב (ס"ג).

סעיף יד

הקשר אלינו: "מאליה" בדור התחתון דוקא

דורנו הוא הדור האחרון והנמוך ביותר, ולכן דוקא העבודה בדורנו מעלה "מאליה" את כל הדורות שלפנינו, ומביאה לנו ולהם את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש (ס"ד).

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ בהעלותך תנש"א

כולנו התנסינו פה ושם בהדלקת נרות, וכולנו יודעים שהדרך להדליק נר באופן של "שלהבת עולה מאליה", כך שלא יצטרך להמשך תחזוק האש על ידי המדליק - היא לפעמים קלה במיוחד, ולפעמים קשה. תלוי איזה נר זה.

כאשר מדובר בנר עם שמן ופתילה דליקים במיוחד - מספיקה רק נגיעה קלה והשלהבת קופצת ועולה מאליה. אך במקרה שבו השמן הוא מחומר דליק פחות, הפתילה אינה מתאימה במיוחד או שהיא קצת לחה - אז נצטרך להחזיק את האש במשך זמן ממושך. הלהבה תרצד מצד לצד, תתקשה להיתפס בנר, ואם רק נשמוט את היד - הוא ימשיך להיות חשוך כמו קודם.

מסקנה פשוטה: ככל שהנר יותר דליק, כך יכולה יותר השלהבת לעלות מאליה.

ואם כך, מסתבר שהחידוש בשיחת ש"פ בהעלותך תנש"א - אינו רק הדרישה של הרבי מאיתנו, לעבוד באופן של "שלהבת עולה מאליה". החידוש הוא גם ובעיקר ההסבר של הרבי, מהיכן נובעת העבודה הזו, וכיצד יכול כל אחד מאיתנו להעלות את השלהבת שבו מאליה: הרבי פשוט קובע שכולנו עשויים מחומרים דליקים.

כשנרצה להדליק את גופנו הגשמי באור התורה והמצוות, יהיה זה קל בשבילנו - רק בגלל שהגוף הזה קשור לאמיתות עם היש האמיתי, עם אלוקות.

כשנרצה להדליק את דברי הרשות וענייני העולם באור אלוקי, יהיה זה קל בשבילנו - רק מכיון שבתוך אותם ענייני העולם טמון בפנימיות כח העצמות (ראה הערה 69 בשיחה).

כשנרצה לרדת למקומות התחתונים ביותר בעולם ולהדליק גם אותם באור הקדושה, יהיה זה קל בשבילנו - רק בגלל שלאמיתותו של דבר אין כאן ירידה אמיתית. הכל הוא רק "כמתאוננים" בכ"ף הדמיון, ונועד על מנת להגיע למעלת התשובה.

הגישה שלנו לעבודה כולה נעשית קלה יותר, גאולתית יותר, כאשר זוכרים שלא מוטל עלינו להתאמץ במלחמה והתמודדות עם משהו שונה ומנוגד לקדושה. החומר מוכן, דליק ועומד ומחכה רק לניצוץ הקטן שיבעיר אותו בלהבת הגאולה שתעלה מאליה.

לסיכום

סיכום מהלך השיחה בקצרה

סעיפים א"ב

פתיחה ושאלות: העלאת הנושאים עליהם ידובר בשיחה

פותח בשאלות אודות חלוקת התורה לשבעה ספרי תורה, הנמצאת בפרשתנו: (א) כיצד נפתח הספר השישי בענין בלתי רצוי - "ויהי העם כמתאוננים"? (ב) מהו תוכן החלוקה לשבעה ספרים, (וג) מהו הקשר שלה לפרשת בהעלותך? (ס"א). כדי להבין זאת עלינו ללמוד את ההוראה הכללית מפרשת בהעלותך. ההוראה הכללית ביותר, השייכת לכל יהודי, נמצאת בפירוש רש"י - פשוטו של מקרא (ס"ב).

סעיפים ג"ד

פתיחת הביאור: שלהבת עולה מאליה

רש"י מפרש שהעלאת הנרות צריכה להיות "עד שתהא שלהבת עולה מאליה". בעבודת ה' היינו שיהודי לא מסתפק בעבודה בעזרת הכוחות שהוא מקבל מבחון אלא זה חודר בו ומאיר מצד עצמו (ס"ג).

והוראה זו גופא מתחלקת לשלושת הפרטים: "שלהבת" - יהודי צריך להאיר; "עולה" - לא להסתפק באור שהיה עד עתה אלא לעלות באין ערוך; "מאליה" - באופן שהאור נעשה הטבע שלו מעצמו (ס"ד).

סעיפים ה"ח

פירוט הביאור: שלהבת עולה מאליה

בסעיפים הבאים יפרט ויבאר מהי העבודה הזו וכיצד נעשית, בכל פרטי העבודה: בנוגע לעבודת היהודי עם עצמו - שהתורה חודרת בשכלו וקיום המצוות חודר בגופו, עד שזה נעשה טבעו.

דברי הרב

מהתועדות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

על יהודי לדעת, שמעמדו ומצבו האמיתי הוא הגאולה האמיתית והשלימה

נשיא דורנו גילה את אהבתו לכאו"א מבני בדורנו זה ע"י ה"קול" קורא"ס בענין הגאולה - נזכה ל"זוה מעשה המנורה" - "מראה באצבעו ואומר זה", שמעשה ידי משה נצחיים, ומשה רבינו מוסר זאת לכאו"א - קטעים משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון, ה'תנש"א

ויהי רצון שנזכה ל"זוה מעשה המנורה" - "מראה באצבעו ואומר זה", שמעשה ידי משה נצחיים, ומשה רבינו מוסר זאת לכאו"א, ובהגיע שבת פרשת בהעלותך הרי זה פועל פעולתו. ויחד עם "משה ואהרן עמהם" (ובמילא אהרן כהן גדול מדליק את המנורה בביהמ"ק השלישי), שענינם הוא שהם מז' רועים דבני ישראל, שעבודתם קירוב הבריות לתורה (כנ"ל בנוגע לאהרן).

ובזה ניתוסף הנתינת כח המיוחדת מאהרן הכהן, שלהיותו א' מרועי ישראל, הרי הוא משפיע את אהבתו לכאו"א מישראל, לפעול בו "שתהא שלהבת עולה מאלי".

ועד"ז בדורנו אהרן שבדורנו - נשיא דורנו, שגילה את אהבתו לכאו"א מבני בדורנו זה ע"י ה"קול"קורא"ס בענין הגאולה (שדרש שיפרסמו זאת בכל מקום ומקום, עד שגם כאשר פוגשים יהודי אחר - פועלים ומשפיעים עליו, עד שהדברים המבוארים ב"קול קורא" ייחקקו לגמרי בלב כאו"א מבני ישראל).

ועד שפעל על כל יהודי בדורנו זה, והודיע שנותר רק לצחצח את הכפתורים, ואח"כ הודיע שסיימו גם זאת, ועתה נותר רק "עמדו הכן כולכם" - לקבל פני משיח צדקנו!

(1) בהנחה אחרת: "משה שבדורנו".

והעיקר שהולכים ב"דרך ישרה" והברורה (כבפרקי אבות של היום) ולא בדרכים עקלקלות ועקומות להיכנס לשקו"ט וספיקות מתי יהי' הקץ, ותמורת זאת נעשה תיכף ו"מיד" (ר"ת משה, ישראל בעש"ט - פנימיות התורה, דוד מלכא משיחא) "ממש" (באופן של ממשות, עד למישוש בידים) קץ הגלות, "קץ הימים" ו"קץ הימין" בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ונלך "בנערינו ובזקנינו . . . בבנינו ובבנותינו" לארץ הקודש ולירושלים עיה"ק, עד ל"מקדש אדני כוננו ידיך".

ע"פ הידוע שכל ענין מהוה לימוד והוראה בעבודת ה', עד"ז הוא גם בנוגע לנדו"ד, שמנהג תענית כ' סיון הוא "בכל מלכות פולין", מדינת פולין דוקא:

דהנה ידוע הרמז בשם "פולין" שאמרו כשהגיעו לשם היהודים (החסידים) הראשונים - "פה ליין", היינו שזהו המקום שישוהו וילונו בו במשך זמן ומקום הגלות (ו"ליין ענינו לילה, הרמז לכללות ענין חושך הגלות - היינו שהשה" במדינה זו היא רק בזמן הגלות).

וגם כשאוה"ע קראו לארץ זו לפני זה "פולין", הרי "אף דאינהו לא חזו מזלייהו חזו", ולכן קראו לה כך.

. . . וההוראה מכל זה בעבודת האדם - שעל יהודי לדעת, שהיותו בגלות הוא ענין של חושך והעלם (לינה), ומעמדו ומצבו האמיתי הוא הגאולה האמיתית והשלימה.

ובנוגע לפולין גופא ההוראה היא - שצריכה להיות גם העבודה והפעולות במדינת פולין בפשטות, שאף שצריכים שם רבנים ומורי דרך ואנשים שיחזירו בתשובה וכו', הרי זה צריך להיות דוקא ע"פ דרכי התורה, ובפרט שענין הלינה קשור במיוחד עם התורה - "לא איברי ליליא אלא לגירסא", ובמילא ב"פה ליין" צ"ל מודגש עוד יותר ענין התורה.

והשלימות דכל בני ישראל היא בזמן הגאולה האמיתית והשלימה, כאשר "בנערינו ובזקנינו . . . בבנינו ובבנותינו" ילכו לארץ הקודש, ומשה רבינו (עד משה רבינו שבדורנו - נשיא דורנו) מכריז "קומה ה' ויפצו איביך וינסו משנאיך מפניך ובנחה יאמר שוכה ה' רבבות אלפי ישראל", ותיכף ומיד ממש.

כנ"ל, ויל"ע בזה שהרי הוראה זו היא גם לבן חמש למקרא, אך ראה שיחת י"א שבט תשכ"א (שיחור"ק ע' 84 ואילך, ע' 185), ואכ"מ. ראה בסה"ש תשמ"ט ע' 472 ואילך, ובהע' 80 שם מציין לשיחת ש"פ תזריע תשמ"ט בה מבואר באריכות כיצד הלמעלה מהטבע נעשה טבעו ורגילותו (ויש לקשר עם המבואר בהע' 40 בשיחה), ולהעיר משיחת ש"פ מטו"מ תשמ"מ (שיחור"ק ח"ג ע' 619 ואילך) שמבאר החילוק והמעלה שבהנהגה ניסית לטבעית.

בס"ז: הקדושה דמאלי' שיש בחפצים הגשמיים. מלבד המ"מ שצוינו בהערות 58, 68, 69. ראה גם בסה"מ מלוקט ח"ב ע' קסב ואילך, ובלקו"ש חט"ו ע' 245 ואילך, במעלת העבודה בעניני העולם, על העבודה בקדושה גופא. ולהעיר מהמבואר בד"מ דש"פ וישלח, וישב תשנ"ב שבדורנו נעשה הבירור בעולם מצד עצמו.

בס"י: שבעה ספרי תורה וחמשה ספרי תורה: ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' קפו

בס"ג: העבודה דהדלקת נשמת אדם בנר מצוה ותורה אור. ראה שיחת י"ג תמוז תשכ"ב (שיחור"ק ע' 533 ואילך) שמבאר באריכות הפתגם 'חסיד הוא פנסא'.

בס"ד וס"ה: שלהבת עולה מאליה. ראה (בנוסף להמ"מ שנסמנו בהע' 26) גם בשיחת ש"פ בהעלותך תשכ"ט (שיחור"ק ח"ב ע' 186) שמאריך בביאור החידוש שיש ב'עולה' על שלהבת סתם, שע"י שמאיר נעשה אצלו עיי"ז ג"כ עילוי, ולא רק שממלא את מטרותו, ע"ד העילוי שנעשה לנשמה ע"י עבודתה.

שם: באופן דמאלי' ובהע' 53 52: ראה הפתגם הידוע שאדמו"ר נ"ע הרגיל את גופו להתנהג ע"פ שו"ע, בליקוטי דיבורים ח"ב ע' רעד, ובסה"ש תרפ"ה ע' 91 בגירסא נוספת, וראה בשיחת ליל ב' דחווה"ס תשי"ג (שיחור"ק ע' 21 ואילך) שמבאר שהתכלית היא שהגוף מצ"ע יתבטל, ומביא סיפור הנ"ל, ומבאר שבאופן כזה שייך רק אצל צדיקים, וראה בלקו"ש ח"ד ע' 1202

המשך בעמ' 19

נשיא דורנו - "אהרן שבדורנו"

כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות ניגנו "שישו ושמחו בשמחת הגאולה".

אחרי שבירך בופה"ג ניגנו "זאָל שוין זיין די גאולה". כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן חתיכת עוגה לילד הקטן מהאחים שארף שיחיו, ועודד את השירה בחוזק. הדיבור בעת ההתוועדות הי' בקול רם, ובמיוחד בשיחה א'.

בשיחה א' ביאר כ"ק אדמו"ר שליט"א בהרחבה את ההוראה למעשה בפועל מ"בהעלותך את הנרות" - "עד שתהא שלהבת עולה מאלי", ודייק בכל פרט ממאחז"ל זה כשמבאר את הקשר לתוכן הפרשה ולתוכן פרק שני בפרקי אבות וכו', וההוראה - להאיר את העולם כולו באור התורה והמצוות, עד באופן שקיומם יהי "מאלי" - שהוא עצמו יהי קדוש בקדושת התורה.

בסיום איחל שנזכה ל"מראה באצבעו ואומר זה" - "זה מעשה המנורה בביהמ"ק השלישי, ובקשר לזה שמשה רבינו זרק הכיכר לאש ונעשה מנורה מקשה אחת התבטא באומרו: "און משה רבינו גיט דאָס איבער צו יעדן איינעם, און ווען ס'קומט שבת פרשת בהעלותך איז דאָס פועל פעולתו" [=ומשה רבינו מוסר זאת לכ"א, וכשמגיע ש"פ בהעלותך זה פועל פעולתו], וכן הזכיר את "אהרן שבדורנו" - נשיא דורנו שגילה את אהבתו לכא"א והודיע שלא נותר אלא "עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו. כמו"כ הזכיר שוב את הר"ת ד"מיד" - משה, ישראל (הבעש"ט) ודוד (מלכא משיחא). אחרי שיחה זו ניגנו ניגון התוועדות, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בידו הק'.

בשיחה ב' אמר ששבת זו באה בהמשך לט"ו סיון - "קיימא סיהרא באשלמותא", ומזה באים ליום הש"ק ע"י ח"י סיון וטו"ב סיון וט"ז סיון (ד' פעמים ד'), ואלו הם הכנה לשבוע דפרשת "שלח לך מרגלים" - "לך לדעתך", וביאר את הצד החיובי שבשליחות המרגלים.

בפשטות: ממה נפשך? אם משיח לא מוכרח להיות מזרע שלמה, הרי אין סיבה שהרמב"ם יכתוב זאת; ובאם משיח אכן חייב להיות מזרע שלמה, הרי שהרמב"ם חייב לכתוב זאת!. שכן אם זהו אחד מהתנאים הדרושים על מנת שיחול על משיחו גדר של משיח, אם כן לא שייך להקל בזה, ויש לברר שמשיח הינו ג"כ מזרע שלמה. וא"כ לא מובן הטעם שכתב, שזה יקשה בזיהוי המשיח.

ויתירה מזו, מנין לו שהקושי לזהות את משיח נובע מסימן זה? ומדוע זהו קשה יותר מסימנים אחרים שצריכים להיות למשיח? ואכן, גם בהשמטת סימן זה עדיין קשה לזהות את המשיח, מה שאכן גרם לכך שבדורות רבים לא ידעו מיהו.

עוד כתב הנ"ל, שהסיבה לכך שההלכה אינה דורשת לברר האם משיח "מורח ודאין" היא מכיוון שקשה לזהות זאת. ולכאורה לא ניתן כלל לומר כך, שהרי הטעם הפשוט לכך ש"מורח ודאין" אינו מסימני משיח ע"פ הרמב"ם - הינו כיון שע"פ הרמב"ם משיח לא צריך לעשות אותות ומופתים, וכפי שמסביר הרבי שליט"א מלך המשיח (לקו"ש חח"י שיחה ב' לפר' בלק) שאין זה מגדרו של משיח ולכן אין זה הבחינה על אמיתתו. ואכן לדעת הראב"ד שם הבחינה על אמיתתו של משיח היא מזה שהוא "מורח ודאין".

ובכל אופן זה שהרמב"ם לא הכניס זאת כחלק מגדרו של משיח, זה כיון שאכן זה לא חלק מגדרו של משיח ע"פ הלכה (ולא כיון שקשה לזהות זאת).

הת' לוי יצחק שי' ארובוב
קבוצה, 770 בית משיח

שופטים סי"ב אודות הנקודה של "נשיא הדור" הנמשכת ומתגלה בכל העולם עיי"ש. וניתן לראות את הענין בדבר מלכות תו"מ, שהסיבה ללימוד ענייני גאומ"ש - מל' שכתפארת, בכדי להביא את התגלות "ניצוץ משיח" שבכל אחד והתגלות המשיח הכללי, היא כדי להמשיך את עניינו של משיח כמלך שלא יישאר באופן מקיף אלא יחדור בפנימיות ע"י רב. ונראה שהוא העניין הנ"ל שכל הפרטים יהי' חדורים בקבלת המלכות. ודו"ק ואכ"מ.

מראי מקומות • המושך מעמ' 20

שמבאר שכל החילוקים בנשמות ה"ז רק לאחר בריאתם ובשביל עבודתם, אך מצד עצם הנשמה הם למעלה מכל חילוק. ואודות ההשוואה בין חמשת תלמידי ריב"ז, לחמשה חומשי תורה אה בשיחת ש"פ דברים תשמ"ב	(התועדויות ח"ד ע' 1974). ויש להעיר מסה"ש תש"ג ח"ב ע' 589 שמבאר הדיוק בחמשה תלמידים, שתלמיד ענינו מקבל המורה על ידיה מעולמות עליונים לעוה"ז וזה נרמז באות ה' - בה"א נברא העוה"ז.
--	---

ובהתבוננות פנימית יותר זוהי בעצם משמעות העבודה של "שלהבת עולה מאליה", אותה דורש הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחת הד"מ. דכאשר יהודי מגלה את ה"ניצוץ משיח" שבו, אזי הוא מגלה שהוא לא רק 'מקבל' מהעצם, היינו מציאות נפרדת שצריכה לעבוד את הקב"ה. אלא בו עצמו יש 'חלק' מהעצם, בו עצמו יש ניצוץ משיח"עצם הנשמה", היינו שהוא חלק מהעצם. ומזה מגיעה ההוראה, שאין צורך לקבל כל הזמן כוחות מלמעלה, אלא פשוט לגלות את העצם שנמצא כבר אצלי, ואזי ה'שלהבת' כבר 'עולה מאליה'.

והדרך לגלות "ניצוץ משיח" היא, כמבואר בשיחת ב' ניסן תשמ"ח: ע"י קבלת מלכותו של מלך המשיח, וההכרזה "יחי המלך", ע"י מגלים את הקשר העצמי של העם והמלך, ומגלים את הניצוץ משיח הפרטי של כל אחד שגורם את גילוי המשיח הכללי. כמובן שכעת כל זה מתבטא בהכרזה "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", שהכרזה זו זכתה לעידוד כ"ק אד"ש מלך המשיח במס"נ, באופן שאין לו אח ורע וכו'.

וכ"ז הוא לענ"ד פשוט ולא באתי אלא להאיר.

הת' פסח אליהו שי' שיפמן

קבוצה, 770 בית משיח

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

בעניין משיח מזרע שלמה

(גליון כט - פרשת במדבר, מדור תגובות)

בגליון מודקדים לפרשת במדבר, ביאר הרה"ת מ.ש.ה. שי' מדוע לדעתו הסיבה שהרמב"ם לא ציין את היותו של משיח מזרע שלמה כאחד מסימניו, היא שציון עובדה זו עלול היה להקשות על זיהויו.

וראיתי להקשות על דבריו מכמה טעמים, ואביא בזה את חלקם כפי מיסת הגליון:

1) ועפ"י יש לומר שעניין גילוי הא' בגולה (המבואר בד"מ אחו"ק ואמור) והמשכת האחדות בפרטים (ד"מ בהו"ב) - הוא הגילוי של משיח צדקנו בכל הפרטים של העולם, ע"ד המבואר בד"מ

הזכיר את "אהרן שבדורנו" - נשיא דורנו שגילה את אהבתו לכאו"א והודיע שלא נותר אלא "עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו

אחרי שיחה זו ניגנו "שובה ה'", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בחווק. בקטע שבלי מילים עודד בחווק רב לכל עבר, וסימן שיחורו עליו שש פעמים, ובפעם השני' שניגוהו סימן לחזור עליו ארבע פעמים.

בשיחה ג' דיבר שוב בקצרה על פסוקי "ויהי בנסוע הארון", וסיים באיחול שבקרוב נזכה לארון, ללוחות ולספר התורה בגאולה האמיתית והשלמית.

אחרי שיחה זו שתה מהכוס. אח"כ פנה לכיוון החזן ר' משה שי' טלישבסקי והורה לו לנגן "יהי רצון . . שיבנה ביהמ"ק", ועודד את השירה בחווק. באמצע הורה למשב"ק ר' שלום בער שי' גנזבורג לומר "לחיים".

בשיחה ד' הזכיר אודות חלוקת המשקה, באומרו שיעלו מלמטה למעלה באופן ד"שלהבת עולה מאלי", ואיחל שיכבשו מיד את כל ארץ ישראל ברגע כמימרא ובפרט שלכל יהודי כבר ישנה אמה (ר"ת אלקינו מלך העולם) או ד' אמות באה"ק גם בזמן הזה.

בחלוקת המשקה היו 11 קנקנים, ובין הלוקחים היו 18 התלמידים השלוחים לישיבה בסדיני, אוסטרלי'. אחרון הלוקחים הי' ר' שלום הלוי שי' דוכמן - שלקח עבור ה"מלוה מלכה" לטובת כולל חב"ד, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מזג מהקנקן גם לר' יוסף יצחק הכהן שי' גוטניק (אורח הכבוד ב"מלוה מלכה") ולהרב משה יהודה לייב שי' לנדא - גאב"ד בני ברק (הנואם האורח ב"מלוה מלכה").

בסיום חלוקת המשקה (לא התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות כרגיל, אלא) פתח בשיחה חמישית אודות כולל חב"ד (בקשר עם ה"מלוה מלכה" הנ"ל), בה הזכיר שישנם ריבוי מכתבים על הכולל - החל מאדמו"ר הזקן ועד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, ואיחל שנזכה ל"כולל" דכלל ישראל ונלך לגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש.

אחרי שיחה זו פנה שוב לר' משה טלישבסקי - שהתחיל "ניעט ניעט ניקאָוואַ", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בידו הק' בחווק.

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה (לא ניגנו את ניגון ההקפות להרלו"צ ז"ל). ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:05 לערך.

(מתוך דברי משיח תנש"א ח"ד, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

עליו לשמור שבת מדאורייתא, למרות שמצד מציאות השבת לא שייך התחלקות בזמן.

וכך גם במצוות מילה: שמצד חלות החיוב לדינא נחשב כאילו האדם מל את עצמו בכל רגע מחדש, אך מציאות הקדושה נפעלת בפעם הראשונה שנימול, "ונשאתר שם הקדושה באופן דמאליה".

הת' עוז שי' גת
ישיבת תורת"ל בית שמש

"שלהבת עולה מאליה" - גילוי ניצוץ משיח

בשיחת הד"מ אודות "כולל חב"ד" אומר כ"ק אד"ש מלך המשיח וז"ל: "ויש להוסיף, שהענין ד"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" נעשה ע"י נשיאי הכלל, רבותינו נשיאינו שבכל דור, מאדמו"ר הזקן ועד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כי, "הנשיא הוא הכל", להיותו "ראש בני ישראל", בדוגמת ה"ראש" שכולל החיות דכל אברי הגוף, וממנו מתפשטת החיות לכל אברי הגוף, ועל ידו נעשית ההנהגה דכל הגוף, ודוגמתו בנמשל, שעל ידי נשיא הדור נמשכים כל ההשפעות הרוחניים והגשמיים לכל אנשי הדור,

ועוד ועיקר, שעל ידו מתאחדים ומתכללים כל אנשי הדור להיות "מנורת זהב כולה" בפועל ובגלוי, ועד ש"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות", שנעשים מוארים וחדורים בהאור דפנימיות המנורה, "פנימיות רצון העליון", שנמשך ומאיר ע"י פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות דרבותינו נשיאינו, שעל ידה נעשית האחדות דפנימיות (סתים) הנשמה עם הפנימיות (סתים) דהקב"ה".

כלומר: הרבי שליט"א מלך המשיח מדבר כאן אודות ההתאחדות של כל אנשי הדור, ע"י נשיא הדור. בדוגמת ההתאחדות של כל האיברים שנפעלת ב"ראש", שהוא מנהיג את כל האיברים. ומוסיף שע"י פעולתו של נשיא הדור בגילוי פנימיות התורה, אזי נעשים כל עמ"י מוארים וחדורים באור של פנימיות המנורה וכו'.

והנה ענין זה אודותיו הוא מדבר כאן, שעל ידי נשיא הדור "מתאחדים ומתכללים כל אנשי הדור", עולה בקנה אחד עם המבואר בשיחות הקודש האחרונות, אודות גילוי "ניצוץ משיח" שבכל אחד שהוא פועל את הגאולה. שישנו 'המשיח הכללי' - שהוא נשיא הדור, שהוא כולל בתוכו את כל הניצוצות משיח הפרטיים שיש אצל כל יהודי ויהודי. ומצד הניצוץ משיח הפרטי של כל יהודי, הוא יכול לפעול אצל מלך המשיח את התגלותו ואת הבאת הגאולה האמיתית והשלימה.

שלהבת הגאולה עולה מאליה

הרה"ח זמרוני זליג ציק ע"ה - שליח אד"ש מה"מ לבתיים - עיר הגאולה
ומייסד האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה

בשיחת הדבר מלכות של ש"פ בהעלותך תנש"א מדבר הרבי מלך המשיח שליט"א אודות העבודה של יהודי, שצריכה להיות מעין הדלקת המנורה - באופן של "שלהבת עולה מאליה".

בדרך כלל, מחנכים יהודי עם סביבה תומכת. מגיל רך עוטפים אותו בכרזות קודש ובעניני קודש, וההורים והמחנכים שלו משקיעים בו כוחות. אבל המטרה היא בסופו של דבר שהוא יגיע לכך מעצמו.

הסיבה לכך שאיננו רוצים להחזיק כל הזמן את הלהבה ולהדליק את הילד, אינה רק מחוסר זמן. פשוט, זו כל המטרה: אנחנו רוצים שהוא יגיע לשלב כזה של בגרות נשמתית, של "שלהבת עולה מאליה". הדברים כל כך חדרו בך, שאתה כבר מאיר מעצמך בלי להזדקק למישהו אחר.

בדיוק כמו שכאשר מלמדים ילד, בשלב כלשהו כבר לא מסבירים לו את הגמרא אלא מבקשים ממנו להכין את הקטע הבא לבד - על פי מה שהוא למד עד עכשיו, הוא צריך לנסות להבין מעצמו.

יהודי מצווה בזה. ואעפ"כ עיקר הציווי לאדם הוא על הלבושים בלבד. ואילו כיבוש המידות יגיע עי"ז לאחמ"כ כו'.

ועפ"ז יש לבאר דבשיחת ש"פ בהעלותך - שמבאר שם שיהושע שלח מדעתו, הכוונה היא על יהושע במדרגת 'צדיק', שיכול לברר את כללות המידות. ומצד מדרגה זו, שליחת המרגלים היתה ע"מ לכבוש את כל ארץ ישראל (בירור המידות) אף שעל זה אין ציווי.

ואילו בשיחת ש"פ שלח - שמבאר שיהושע שלח ע"פ ציווי הקב"ה, מדובר על 'כיבוש' הלבושים בלבד, שעל-זה ישנו ציווי מהקב"ה.

ז. א. אמנם הקב"ה לא ציווה ליהושע במפורש לשלוח מרגלים. אך בכך שהקב"ה ציווה ליהושע לכבוש את ארץ ג' עממין, ה"ז כאילו הקב"ה ציווה אותו לשלוח מרגלים (כיון שהכיבוש מצריך שליחת מרגלים). לעומת זאת, מצד רצונו של יהושע (שקיבל ממשוה באופן של "עולה מאליה" - כמבואר בשיחת בהעלותך) לכבוש את ארץ ז' עממין, אין ציווי של הקב"ה כולל שליחת מרגלים וזה נחשב ששלחם מעצמו.

הת' סימנטוב שיחי' מיכאלי
ישיבת תות"ל אור יהודה

קביעות הקדושה בברית מילה

בסעיף ז' בדבר מלכות השבועי אומר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח: "קדושת החפצא נעשית דווקא ע"י האדם המקדש את הדבר. . . אבל אח"כ נקבעת הקדושה בהדבר הגשמי, באופן שגם לאחרי (זמן) קיום המצווה וקידוש החפצא, נשאר שם הקדושה". ובהערה 59 שם: "ובדוגמת זה היה אצל אברהם. . . שים נא ירך תחת ירכי".

ולכאורה צריך להבין: לכאורה הדוגמא שהרבי שליט"א מלך המשיח מביא ממצוות מילה לא כ"כ מתאימה לפה. שהרי במ"א מבאר שהקדושה דמצוות מילה היא מצד זה שעשיית המילה הראשונה מתחדשת בכל רגע ורגע - ולפ"ז הקדושה במצוות מילה היא לא מצד הבשר עצמו, אלא מצד האדם שמל אותו בכל רגע ורגע מחדש?

ואולי יש לבאר ע"ד החילוק שמחלק כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א (לקו"ש [המתורגם] ח"ח עמ' 57) בין מציות היום דיום השבת - שהיא נקודה אחת שלמעלה מהתחלקות לחלקים, לבין חלות החיוב. (לדוגמא: גר שנתגייר באמצע השבת

האור האלוקי חייב להיות מורגש!

בזה עצמו, מדגיש הרבי כיצד כל אחד ואחד משלוש החלקים שבמשפט מכיל הוראה בפני עצמה, כזו שמשלתבת עם ההוראה הכללית: "שלהבת", "עולה" ו"מאליה".

"שלהבת" - משמעותה חום ואור. עבודת ה' צריכה להתפשט, להאיר ולחדור בכל הסביבה כולה.

הן בתחום האישי שלו, בעבודת השם שלו - הוא עלול להקצות לעבודת השם שלו איזו שהיא פינה בנפש, אך שאר חלקי הנפש שלו שקועים ועסוקים בענינים אחרים. וכך גם ביחס לסביבה - ייתכן אדם שחדור כולו בעבודת השם, אך אינו מאיר את הסביבה. הוא עסוק רק בעצמו.

הציפיה של הקב"ה היא שנעבוד כ"שלהבת עולה מאליה". הנחת העבודה שלנו צריכה להיות, שבכל סביבתנו צריכה להיות מורגשת הנוכחות האלוקית.

יהודי צריך לדעת
שדוקא אותם
תחומים שלמעלה
מהבנתו והשגתו
- הם בעצם היעד
שלו! זה בדיוק
יעד ההתקדמות
והעליה, באין
ערוך. דוקא לאותם
מושגים חדשים,
כאלו שהאדם
מתפלא ולא
מצליח להבין

מופרך אצלך? זה בדיוק היעד הבא...

יכולנו אולי להסתפק במצב סטטי. הגעתי למצב כזה בעבודת השם שבו דולק אור, ואם כן, עכשיו נדרש ממני רק לשמור על הסטטוס-קו הזה. על כך באה המילה "עולה" - צריכה להיות כל הזמן עליה, ולא סתם עליה אלא כזו שלא בערך.

לדוגמא, אדם שהרגיל את עצמו שהמקסימום שלו הוא לימוד הגמרא. נניח שהוא הולך ומוסיף בלימוד הגמרא - ללמוד עוד שעה ועוד שעה... אולי אפילו יוסיף ויעמיק: לא רק רש"י, אלא תוספות... אבל כל זה נשאר באותה המסגרת, באותו תחום. הוא יוכל לטעון: "אתמול למדתי הלכה אחת, היום אלמד שתיים, ומחר שלוש - יש כאן התקדמות!"

אבל התקדמות כזו אינה עליה באין ערוך, מדרגה לדרגה. זה כמו אדם שמהלך על אותו מפלס. אותו שטח. הוא יכול ללכת ימינה ושמאלה, קדימה ואחורה - אבל נשאר באותו שטח, באותה רמה. גם לאחר כל ההתקדמות, עדיין נשארים תחומים שנראה לו שהם גבוהים מידי. 'זה לא עבורי', 'אני לא כלי לענין הזה', 'זה מופרך אצלי לגמרי!'

שילוח המרגלים דיהושע - מדעתו?

דבר מלכות השבועי, מבאר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח את דברי רש"י "עד שתהא שלהבת עולה מאליה" בעבודת ה', שהשפעה על הזולת צריכה להיות באופן של "טופח על מנת להטפיה" - "עולה מאליה". ומוסיף על כך בהמשך השיחה (סי"ב), שגם בשליחת המרגלים ע"י יהושע, רואים את העניין של "שלהבת עולה מאליה". היות שיהושע למד זאת משילוח המרגלים של משה ואח"ז שלח מרגלים מעצמו.

לעומת זאת, בד"מ ש"פ שלח תנש"א (ס"ב) מבאר הרבי שליט"א מלך המשיח את החילוק שבין המרגלים דמשה למרגלים דיהושע. ואחד החילוקים שמבאר שם, שמשה שלח את המרגלים מדעתו, ואילו יהושע וודאי עשה זאת ע"פ ציווי ה' - לאחר שראה את הקלקול אצל המרגלים דמשה.

ולפ"ז יש לעיין, האם יהושע שלח מרגלים מדעתו (כמבואר בד"מ בהעלותך כנ"ל) או ע"פ ציווי ה' (כמבואר בד"מ שלח)?

ונראה לבאר זה (בדא"פ עכ"פ) ע"פ המבואר במאמר ד"ה וישלח יהושע ה'תשל"ו, ובהקדים: שעניין 'כיבוש הארץ' בעבודת ה' הוא, שכל אחד צריך לכבוש את כל ענייניו הגשמיים ולהפכם כלים לאלוקות. והחילוק בין שליחת מרגלים ליריחו (ע"י יהושע), לבין שליחת מרגלים לכללות הארץ (ע"י משה) הוא, שיריחו מסמלת את הלבושים מחשבה דיבור ומעשה, וכללות הארץ (ארץ שבע אומות) מסמלת את המדות שבאדם.

ולכן אצל משה כתיב "שלח לך - לדעתך", כי ציווי הקב"ה על האדם זה רק על כיבוש הלבושים שלו - מחדו"מ, כי דווקא הם ברשותו של אדם. משא"כ העבודה דכירור ('כיבוש') המידות שייכת דווקא לצדיקים (מצד בחי' משה שיש בכל יהודי). ובהמשך המאמר (ס"ד) נאמר שאע"ג שזה שייך לצדיקים, הרי כיוון שכ"א צריך לעשות כל שביכולתו לקיים את השבועה "תהי צדיק", ממילא כל

הרבי שליט"א
מלך המשיח בוחן
אותנו ובודק - האם
השלהבת כבר
אחזה בנו,
או שאנחנו עדיין
רק מחכים שיאירו
ויכונו אותנו,
ויאמרו לנו מה
לעשות?...?

יהודי צריך לדעת שדוקא אותם תחומים שלמעלה מהבנתו והשגתו - הם בעצם היעד שלו! זה בדיוק יעד ההתקדמות והעליה, באין ערוך. דוקא לאותם מושגים חדשים, כאלו שהאדם מתפלג ולא מצליח להבין: "איך אני בכלל מעלה על דעתי להגיע אליהם?..."

זהו הפירוש "עולה", עליה שלא בערך.

שולחן-ערוך בטבעיות

וכל זה צריך להיות באופן של "מאליה", שיהודי "מרגיל את גופו הגשמי לקיים מצוות באופן של מאליה".

ישנו סיפור על אסיפת הרבנים שהתקיימה בתקופת אדמו"ר הרש"ב, בה השתתף גם האדמו"ר ה'אמרי אמת' מגור. בינו ובין אדמו"ר הרש"ב היה קשר של הערכה ויחס טוב מאוד. הממשלה העלתה כמה רעיונות לערוך שינויים שונים בתורה ומצוות, והרבנים - ובראשם אדמו"ר הרש"ב - סירבו לכל גזירה.

קרה שהממשלה העלתה הצעה שלא היתה נראית בעייתית במיוחד, ושאר הרבנים שקלו להסכים לה. אבל אדמו"ר הרש"ב מיד דחה את ההצעה על הסף. כששאל אותו האמרי אמת מדוע הוא שולל את העניין, השיב הרבי שכך הוא מרגיש...

האמרי אמת היה מופתע: "האם הרגשה כזו מספיקה בשבילך להחליט בנושא גורלי כזה?" והרבי השיב: "מגיל הבר-מצוה הרגלתי את גופי שינהג על פי השולחן ערוך, וכל דבר שמנוגד לשולחן ערוך - אני מרגיש רתיעה ממנו".

אנחנו מדברים על רבי. אבל על פי דרישת הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחה זו, מתברר שכל יהודי יכול ברמה מסויימת להגיע לזה - שהגוף הגשמי שלו יקיים מצוות "מאליה".

וגם בענייני הרשות - ייתכן מצב שיהודי נתקל בדבר של חולין, ומרגיש מיד את המשיכה להשתמש בו להנאתו. אלא שאחר כך הוא נזכר בהוראת התורה שהכל צריך להיות לשם שמים, ו"קדש עצמך במותר לך", ואז הוא מתחיל לחפש את הדרך לנצל את הדבר לקדושה... אבל "שלהבת עולה מאליה" משמעה, שמיד

במוחש, וכפי שהרבי התבטא ש"עיניהם הרוחניות של בני ישראל" - היינו של הרבי שליט"א - "כבר רואות את הגאולה".

אך הרבי שליט"א מלך המשיח רוצה שהגילוי יהיה ע"י עבודה שלנו, ולכן נותן הוא לנו את שיחות הדבר מלכות - את הכלים איך להסתכל על העולם, באופן הכי נכון, בצורה הכי גאולתית.

ולכן כאשר לומדים את כל השיחה ומבינים את מהלכה של השיחה, אפשר להבין את סופה של השיחה, עם כל הגילויים הנפלאים שהרבי שליט"א מלך המשיח נותן לנו בסוף.

לפעמים כשלומדים דבר מלכות בצורה שטחית, יכולים לחשוב שבאותיות האחרונות נמצאת תמצית השיחה. ואילו שאר הדברים הכתובים בשיחה הם רק כדי להשלים את הגיליון ח"ו...

בדבר מלכות השבועי הרבי מדבר על "שלהבת עולה מאליה". ענין זה נעשה דוקא ע"י ירידה אשר לעיתים היא מביאה לנפילה, אך דוקא ע"י הירידה ניתן לפעול שתהיה השלהבת עולה מאליה.

וזאת הדרישה אותה מבקש הרבי בשיחה, שהחסידים יחזו את הדברים לא רק מפני שהרבי שליט"א 'דוחף' אותם, אלא מפני שכך הם צריכים להיות! זהו הפירוש להיות "שלהבת עולה מאליה", לחיות את עניני הגאולה בכוחותינו העצמיים, לא לעשות זאת "מפני הציווי".

דבר זה שייך לכל אחד מאיתנו, אלא שבשביל זה צריך להרכיב את המשקפיים של הרבי, ללמוד דבר מלכות בעיון אליבא דנפשיה, וכך נוכל להוריד את כל הדברים הכתובים בשיחות לחיי היום יום שלנו, ולחיות זאת באופן של "שלהבת עולה מאליה" -

באופן שלא צריך כל הזמן להסביר לנו מדוע זה נכון ולמה יש להתנהג ככה, אלא שכל אחד מבין מדוע טוב לו לעשות את מה שהרבי רוצה ממנו, אלו הם החיים הכי טובים עלי אדמות.

כשנחזיר את זה בעצמינו נוכל לפעול גם על הזולת שגם הוא יהיה 'שלהבת עולה מאליה' וגם הוא יחיה משיח באמת כמו שהרבי שליט"א רוצה מאיתנו. וכאשר נעשה זאת ואכן נחיה כך, נביא את ההתגלות של הרבי שליט"א תיכף ומיד ממש.

כאשר יהודי פוגש ענין כלשהו מדברי החולין, אסוציאטיבית ומעצמו הדבר הזה מתקשר אצלו לפירסום גאולה ומשיח, להפצת אלוקות בעולם.

"מפני הציווי" או "עולה מאליה"?

כשמדברים על "שלהבת עולה מאליה", אי אפשר להתעלם מהדמיון הבולט והברור כל כך למצבנו כעת - לאחר ג' תמוז. הרבי שליט"א מלך המשיח בוחן אותנו ובודק - האם השלהבת כבר אחזה בנו, או שאנחנו עדיין רק מחכים שיאירו ויכוונו אותנו, ויאמרו לנו מה לעשות?...?

על כך בדיוק זועק הרבי כבר בכ"ח ניסן תנש"א: מדוע הזעקה לא מגיעה מכל אחד ואחד מאיתנו, וגם כאשר צועקים - זה רק מפני הציווי?! כלומר, עדיין לא כולנו הגענו לשלב שבו אנחנו רוצים את הגאולה באופן פנימי, מצד עצמנו.

דוקא תקופה זו היא הזמן לגלות את השלהבת העולה מאליה. אמנם השלהבת היא "נר מצוה ותורה אור", הכל חייב להיעשות במסגרת התורה והמצוות; אבל בתוך מסגרת זו, יהודי צריך לחיות באופן של "שלהבת עולה מאליה". כאשר השלהבת בוערת ביהודי, הוא לא מחכה שיבואו לעורר אותו; הוא מעצמו יוזם פעולות, שיעורים ופירסום בשורת הגאולה.

(מתוך שיעור שנמסר על ידו, ונעך על ידי חברי המערכת.
נלביע בתוך הכנת הדברים לדפוס, ויהיו הדברים לעילוי נשמתו)

לעילוי נשמת

הרה"ח זמרוני זליג ב"ר חיים ע"ה ציק

שליח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח לבת ים - עיר הגאולה,
ראש וראשון להפצת בשורת הגאולה והגואל, ומייסד ויו"ר 'האגודה
למען הגאולה האמתית והשלימה'

שיזכה לעליית הנשמה, בירדיתה לגוף גשמי
בקיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", בהתגלות כ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח, בגאולה האמתית והשלימה, תיכף ומיד ממש!

•

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לראות את הגאולה, גם במשקפיים שלנו!

הרה"ח יוסף דניאל - משפיע בישיבה גדולה חח"ל צפת

מסופר על הגאון הרוגצ'ובר שכאשר מסר את חידושי התורה שכתב לדפוס, על מנת שיוציאו ספר יפה ומשובח, באו אליו המדפיסים ואמרו לו שנשארו כמה עמודים שאינם מלאים, וחבל על הכסף להדפיס עמודים ריקים (שיטת הדפוס באותם ימים הייתה שונה מהיום)...

כששמע זאת הרוגצ'ובר אמר שימתינו מספר דקות. בתוך זמן מה חזר הרוגצ'ובר לחדרו והעלה על הכתב במהירות מספר חידושי תורה ובכך מילא את הדפים הריקים.

לפעמים כשלומדמים דבר מלכות בצורה שטחית, יכולה לעלות לנו מחשבה שהאותיות האחרונות חשובות יותר, שם נמצאת תמצית השיחה. כיון ששם רואים בצורה הכי ברורה את הגילויים הנפלאים, הביטויים הנדירים, ושם הרבי מראה לנו באצבע ש"מנחם שמו" וכו' ואילו שאר הדברים הכתובים בשיחה הם רק כדי להשלים את הגיליון ח"ו...

האמת היא שזה ממש לא כך. לעיתים הדברים שכתובים במהלך השיחה הם הרבה יותר קריטיים ונוגעים לזמן ולמקום, ובדרך כלל כדי להבין היטב את החידושים שיש בסוף השיחה יש להבין היטב את הנושאים החשובים שנתבארו במהלך השיחה.

לשרוף את העולם?

הגמרא מספרת על רבי שמעון בן יוחאי ובנו ר' אלעזר שיצאו מהמערה לאחר שנים עשר שנים שחיו שם, בהם עסקו בלימוד סודות התורה ובעניינים 'רוחניים', וכמובן שהרבה 'גשמיות' לא הייתה להם. כאשר ראו בחוץ אנשים שחורשים וזורעים את השדה, אמר רבי שמעון: "מניחים חיי עולם (לימוד התורה) ועוסקים

בחיי שעה?!", נתן בהם עיניו ונשרפו. מיד יצאה בת קול ואמרה: להחריב עולמי יצאתם?! חזרו למערה!

חזרו למערה רבי שמעון ור' אלעזר בנו ויצאו לאחר שנה, ואז בכל מקום שר' אלעזר היה שורף רבי שמעון היה מתקן.

כשמתבוננים בסיפור ישנם מספר דברים תמוהים: א. מדוע רבי שמעון שרף אותם, האם זוהי דרכה של תורה? ב. ומהו הלשון "נתן בהם עיניו" למה לא נכתב 'הביט בהם' וכדו'?

לקחת את העיניים של רשב"י

ניתן להסביר את הסיפור ע"פ פנימיות העיניים, שרבי שמעון לא 'הסתכל' עליהם אלא 'נתן בהם את עיניו'.

זאת הדרישה אותה מבקש הרבי בשיחה, שהחסידיים יחיו את הדברים לא רק מפני שהרבי שליט"א 'דוחף' אותם, אלא מפני שיכך הם צריכים להיות! זהו הפירוש להיות "שלהבת עולה מאליה"

הפירוש 'נתן בהם את עיניו' הוא - בואו, תראו איך אני מסתכל על העולם, הוא כביכול 'הכניס' בהם את העיניים שלו, וכשראו כיצד רבי שמעון רואה את העולם מיד נשרפו. כמובן שאין הכוונה שנשרפו בצורה שלילית באמצעות אש ששרפה אותם, אלא בדוגמת השרפים, וע"ד נדב ואביהוא אשר מרוב ראיית אלוקות נשרפו ופרחה נשמתן.

זוהי הסיבה שאמר להם הקב"ה "להחריב עולמי יצאתם?!", העולם נברא באופן של העלם והסתור, בכדי שיהודי יגלה את האלוקות שמסתתרת בעולם, וברגע שרבי שמעון יחלק את 'המשקפיים' שלו לכל אחד, ולכל אחד תהיה את ההסתכלות של רבי שמעון, בכך הוא מחריב את העולם שהיה פוגם בתכלית של בריאת העולם.

רבי שמעון מצד אהבת ישראל שלו רצה להעביר את ההסתכלות אך את עיניו הוא לא יכל לתת, משום כך נתן לנו רבי שמעון את האפשרות להרכיב 'משקפיים' כמו שלו, וזהו ספר הזהר פנימיות התורה.

להרכיב את המשקפיים הנכונות

ובדוגמת רבי שמעון ובנו דורש מאיתנו הרבי שליט"א מלך המשיח. הרבי שליט"א יכול לתת לכל אחד את 'המשקפיים' שלו וכל יהודי יראה גאולה